

بررسی عناصر جهان متن براساس رویکرد بوطیقای شناختی در یوزپلنگانی که با من دویده‌اند اثر بیژن نجدی

لیلا صادقی اصفهانی*

کارشناس ارشد زبان و ادبیات انگلیسی دانشگاه علامه طباطبایی

چکیده

نقد ادبی به دلیل وجود محدودیت‌هایی قادر به اتصال «جهان متن» به جهان خواننده و بررسی همه زوایای متن داستانی نیست. به این منظور نیاز به نظریه‌ای است که هم از دیدگاه علمی و هم از دیدگاه خلاقیت ادبی بتواند وارد فضای متن شود. نظریه جهان‌های متن در بوطیقای شناختی این امکان را ایجاد می‌کند. در این مقاله به تحلیل مجموعه داستان بیژن نجدی به نام *یوزپلنگانی که با من دویده‌اند*، با توجه به لایه‌های مختلف جهان‌های متن می‌پردازیم. پرسش‌های پژوهش این است: آیا نظریه «جهان متن» قادر است عناصری را که به ساخت روایت داستان‌های نجدی منجر می‌شود، شناسایی کند؟ و دیگر اینکه تولید و دریافت جهان داستانی نجدی چگونه از دیگر نویسندگان متمایز می‌شود؟ فرضیه پژوهش نیز این است که سه لایه «جهان گفتمان»، «جهان متن» و «جهان زیرشمول» هرکدام بخشی از روایت داستانی را شکل می‌دهند. در پاسخ به پرسش دوم، فرض بر این است که نجدی در آثار خود، با ایجاد عناصر مشترک در همه داستان‌ها جهان گفتمانی منسجمی ایجاد می‌کند و بدین‌سان *داستان‌های مجزا* را به صورتی نامرئی به هم مرتبط می‌کند؛ این ویژگی او را از دیگر نویسندگان متمایز می‌کند. با توجه به مطالعه آثار او، هر جهان می‌تواند جهان‌های دیگری را در خود درون‌گیری کند و به شکل‌گیری فضای داستانی با شگردهای مختلف روایی بینجامد.

* نویسنده مسئول: leilasadeghi@gmail.com

تاریخ پذیرش: ۸۹ / ۴ / ۱۶

تاریخ دریافت: ۸۸ / ۱۲ / ۲۱

جهان‌های زیرشمول به ساخت روایت داستانی با استفاده از فعال‌سازی داستان‌های زیرساختی می‌انجامد که مشخصه اصلی آثار نجدی است.

واژه‌های کلیدی: جهان متن، جهان گفتمان، جهان زیرشمول، بوپقیای شناختی، یوزپلنگانی که با من دویده‌اند.

۱. مقدمه

زبان‌شناسی شناختی در اواخر دهه ۱۹۷۰م در واکنش به رویکردهای ساخت‌گرا پدید آمد. پدران زبان‌شناسی شناختی به گفته گیراترت و کویکنز^۱ (۲۰۰۷) عبارت‌اند از: جرج لیکاف، رونالد لانگاکر و لئونارد تالمی. خاستگاه این رویکرد زبان‌شناختی، تجربه‌گرایی و واقعیت‌گرایی تجسم‌یافته است که از آن جمله می‌توان به تجسم ذهنی و برتری ماهیت ناخودآگاه تفکر - که در کارهای هوسرل ریشه دارد - و همچنین ماهیت استعاره‌ی مفاهیم انتزاعی اشاره کرد (Zlatev, 2009: 415). در زبان‌شناسی شناختی رویکردهای مختلفی وجود دارد و یکی از رویکردهای اخیر آن که به‌طور اختصاصی به مطالعه ادبیات و شناخت می‌پردازد، «بوپقیای شناختی» نام دارد. ریون تسر^۲ برای اول بار در سال ۱۹۸۰م این اصطلاح را به‌کار برد. کتاب او با نام *به سوی نظریه بوپقیای شناختی* (۱۹۹۲) طرحی کلی از ریشه‌های اولیه این رویکرد را که در روان‌شناسی گشتالت، فرمالیسم روسی، نقد نو، نقد ادبی، زبان‌شناسی و عصب‌شناسی پایه دارد، ارائه می‌کرد. رویکرد ریون تسر نه تنها به مطالعه شناختی ادبیات می‌پردازد؛ بلکه به رویکردهای نقد ادبی برای متمایز کردن اصطلاحات هنری از گفتمان هر روزه کمک می‌کند. علوم شناختی ویژگی‌هایی را بررسی می‌کند که برای شناخت انسان مرسوم است. بوپقیای شناختی هم به بررسی روش‌هایی می‌پردازد که در آن پردازش شناختی انسان محدود می‌شود و زبان و فرم اثر ادبی و نیز پاسخ خوانندگان به آن‌ها شکل می‌گیرد.

۲. بوپقیای شناختی

بوپقیای در انگلیسی از ریشه یونانی *Poiesis* معنای خلاقیت گرفته شده است و به همهٔ *جهلی* خلاقیت زبان برمی‌گردد؛ از جمله شامل ادراک، شناخت، تخیل، احساس و همچنین

ساخت، ساختار و رمزگشایی است. در نتیجه بوطیقای شناختی به تعمیم‌های شناختی درباره نوشته‌ی خ لائق ادبی می‌پردازد و می‌تواند در «مطالعات شناختی ادبیات» برای نشان دادن آفرینش ادبی از دیدگاه شناختی به کار رود (Brandt, 2005: 10). در نیمه ۱۹۹۰م، این رشته تازه‌ظهور شکل می‌گیرد و نظریه‌های مختلفی در آن مطرح می‌شود. به عقیده تسر، بوطیقای شناختی نظریه‌ای را ارائه می‌دهد که به صورت نظام‌مند روابط میان ساختار متون ادبی و تأثیرهای دریافتی را شرح می‌دهد. براساس این رویکرد، متون ادبی فقط برای ایجاد معنا و انتقال فکر نیستند؛ بلکه کیفی احساسی دریافتی به‌واسطه خواننده را نشان می‌دهند.

براساس نظریه شناختی، زبان به مثابه محصول، به فرایندهای شناختی عامی وابسته است که ذهن انسان را قادر به مفهوم‌سازی تجربه می‌کند (Freeman, 2000: 81). فرایندهایی که زبان‌شناسانی همچون جانسون (۱۹۸۷) آن‌ها را «درک تجسم‌یافته» می‌نامند. بررسی درک تجسم‌یافته در متون ادبی فقط به‌واسطه جایگاه نظری شناختی امکان‌پذیر است و نه رویکردهای ادبی که در آن، چارچوبی ساختاری برای شکل‌گیری دلالت در ذهن خواننده وجود ندارد؛ چراکه محوریت نقش خواننده در نقدهای نوین پایگاه نظری محکمی ندارد و فقط بوطیقای شناختی با تکیه بر درک تجسم‌یافته و مفهوم‌سازی‌های ذهن می‌تواند دیدگاهی خواننده‌محور با چارچوب نظری مناسب به‌شمار آید. مسعود کشاورز (۱۳۸۹) در مقاله‌ای به نام «ذهن و جریان آن در داستان‌های بیژن نجدی»، بر آن است تا محتوای ذهن نویسنده متن را بررسی کند. به گفته او، کار نویسنده «به واژه درآوردن رخدادهای ذهنی است.» (۲۶). اما بررسی کشاورز فاقد پایگاه نظری و علمی برای تحلیل متن است و از جریان سیال ذهن که فقط نئی نوشتاری و همچنین اصطلاحی روان‌شناختی است، به‌عنوان رویکردی پژوهشی استفاده می‌کند. در این میان، بوطیقای شناختی می‌تواند این هدف را برآورده کند؛ زیرا از اهداف آن، بررسی مفهوم‌سازی ذهن نویسنده و مخاطب براساس رویکرد زبان‌شناسی شناختی و علوم شناختی است.

از دیدگاه فریمن، بوطیقای شناختی مبنای مناسبی برای نظریه ادبی تلقی می‌شود؛ چرا که «متون ادبی محصول درک ذهن» هستند و تفسیرهایی که از متون ادبی صورت می‌گیرند، خود از دیگر «محصول‌های درک ذهن در بافت دنیاهای فیزیکی و اجتماعی- فرهنگی هستند که در این بافت ایجاد شده‌اند.» (Freeman, 2000: 253). در نتیجه، این

نظریه می‌تواند ابزاری قدرتمند برای وضوح بخشیدن به فرایندهای استدلالی انسان و روشن کردن ساخت و مفهوم متون ادبی باشد.

۳. نظریه «جهان متن»^۴

نظریه «جهان متن» را اول بار پل ورث (۱۹۹۹) مطرح کرد. بعدها افرادی مانند پیتر استاکول و جونا گویز آن را به کار بردند. براساس این نظریه، انسان‌ها وقتی با یکدیگر ارتباط برقرار می‌کنند، صحنه، فضا و جهان را در ذهن خود به تصویر می‌کشند (Obregón Et. al., 2009: 244). به نظر استاکول، «جهان متن» «یک رویداد زبانی است که شامل دست‌کم دو مشارک است و همچنین بازنمایی حاوی بافتار^۵ برای ترکیب متن^۶ و بافت^۷ است.» (Stockwell, 2002: 136). به عبارتی، نظریه «جهان متن» الگوی پردازش زبانی انسان است که براساس مفهوم بازنمایی ذهنی در روان‌شناسی شناختی و نیز اصول تجربی زبان‌شناسی شناختی مطرح شده است. این نظریه دارای چارچوبی گفتمانی است؛ به این معنا که دغدغه آن فقط چگونگی ساخت متن نیست؛ بلکه چگونگی تأثیر بافت از لحاظ تولیدی و دریافتی بر متنی است که آن را احاطه کرده است (Gavins, 2007: 8). این نظریه پیچیدگی گفتمان را در خلال شیوه‌ای نظام‌مند، با تقسیم گفتمان به سه لایه درهم‌پیوسته تحلیل می‌کند. این سه لایه عبارت‌انداز: جهان گفتمان، «جهان متن» و جهان زیرشمول. جهان متن خود یکی از لایه‌های تشکیل‌دهنده نظریه «جهان متن» است و این هم‌نامی شاید به این دلیل باشد که لایه اصلی تشکیل‌دهنده گفتمان در نظریه «جهان متن»، لایه «جهان متن» است.

۳-۱. جهان گفتمان^۸

ورث^۹ میان «جهان متن» و گفتمان تفاوت قائل می‌شود. به نظر او، جهان گفتمان بافتی است که در آن ارتباط میان مشارکان گفتمانی، یعنی نویسنده و خواننده در یک مکان یا زمان یکسان ایجاد می‌شود؛ گرچه جهان گفتمان در صورتی که مشارکان گفتمانی هر دو در دو زمان یا مکان مختلف باشند نیز روی می‌دهد. برای مثال خواندن نامه، ایمیل، متن ادبی و غیره زمان و مکان ارتباط را متفاوت می‌کند (Obregón Et. al., 2009: 244). اما «جهان

متن» بازنمایی ذهنی است که بر پایهٔ گفتمان ساخته می‌شود و شامل شخصیت‌ها و دیگر پدیده‌هاست (Werth, 1999: 77). رویداد زبانی که جهان گفتمانی را شکل می‌دهد، موقعیتی آنی به‌شمار می‌آید که «متن، محیط پیرامون و مشارکان گفتمان» را دربرمی‌گیرد. عوامل جهان گفتمان عبارت‌اند از: «ادراک‌هایی از موقعیت آنی و باورها، دانش، خاطرات، امیدها، رؤیاهای، قصد و تخیل مشارکان گفتمان» (Stockwell, 2002: 136).

در بوطیقای شناختی، جایی که جهان ادبی به جهان خواننده متصل می‌شود، برای خوانش داستان از رویکردی به نام «جهان متن» استفاده می‌شود که برای درک اثر قادر به شناسایی جهان‌های متفاوت و نیز شناخت عناصر جهان‌ساز است. این نظریه امکان درک و تحلیل متن را می‌تواند به گونه‌ای فراهم کند که مفهوم‌سازی ذهنی نویسنده در متن و در پی آن مفهوم‌سازی ذهنی مخاطب در چارچوبی نظری و علمی ارائه شود و مانع نقدها و تحلیل‌های شخصی شود. به نقل از علیرضا صدیقی (۱۳۸۸) در بررسی آثار نجدی، ابهام - که حاصل برقرار نشدن رابطهٔ طبیعی میان دال و مدلول است - به دلایل مختلف در داستان‌های نجدی ایجاد می‌شود و ارتباط میان فرستنده و گیرنده را با اشکال روبه‌رو می‌کند. به گفتهٔ او، نام‌گذاری‌ها به گره‌گشایی داستانی کمکی نمی‌کند. تغییر زاویهٔ دید بدون قرینه صورت می‌گیرد و درآمیختن زاویهٔ دید اول و سوم باعث درآمیختن زمان‌های روایت می‌شود. همچنین، او بر این باور است که راوی از شخصیت‌های خود آگاهی دقیق ندارد؛ به همین دلیل از کانونی‌سازی بیرونی استفاده می‌کند. در نهایت، می‌افزاید که کاربرد زبان شاعرانه در داستان‌های نجدی باعث افزایش ابهام و دشواری درک داستان می‌شود (صدیقی، ۱۳۸۸: ۱۵۸). نظریهٔ جهان‌ها چارچوبی شناختی فراهم می‌کند که در خلال آن، همهٔ موارد ذکر شده از سوی صدیقی در داستان در چارچوبی نظری قابل تشریح و تحلیل هستند؛ در صورتی که نقد صدیقی بر آثار نجدی به دلیل فقدان چارچوب نظری مناسب، به نتیجه‌گیری‌هایی ناکارآمد می‌رسد و خوانشی ناموفق ارائه می‌دهد.

در نظریهٔ جهان متن، گفتمان‌های حقیقی و خیالی به صورت نظام‌مند (Gavins & steen, 2003: 130) در کل بررسی می‌شوند؛ به طوری که لغز در کل یت خود قابل بررسی و خوانش است و این کل یت شامل متن، متون زیرشمول، گفتمان و پیرامتن^{۱۰} اثر است.

برای بررسی پیرامتن که شامل طرح روی جلد، فهرست، سربرگ، نوع قلم و غیره است، به مبحثی در پدیدارشناسی ارجاع داده می‌شود که براساس آن، میان اشیائی که در جهان به‌خودی‌خود وجود دارند (خودمختار) و اشیائی که به‌واسطه خودآگاهی ایجاد شده‌اند (غیرخودمختار: اشیائی که از قانون دیگری پیروی می‌کنند)، تمایز وجود دارد. اشیاء خودمختار دارای وجود مادی و عینی هستند؛ مانند کتاب. اشیاء غیرخودمختار دارای وجهی کل‌نگر و بینافردی هستند؛ مانند داستان یا ادبیات که نیمی از آن در عنصر عینی اول قابل تعریف است (Stockwell, 2002: 135).

بنابراین، برای ارائه شرح علمی از ادبیات، هر اثر داستانی دارای دو نقطه کانونی است. نقطه کانونی اول، لایه عینی و مادی آن است که در مجموعه داستان نجدی به صورت ده داستان ذیل نام *یوزپلنگانی که با من دویده‌اند* در قالب کتاب ارائه می‌شود. نام این داستان‌ها عبارت‌انداز: «سپرده به زمین»، «استخری پر از کابوس»، «روز اسبریزی»، «تاریکی در پوتین»، «شب سهراب‌کشان»، «چشم‌های دکمه‌ای من...»، «مرا بفرستید به تونل»، «خاطرات پاره‌پاره دیروز»، «سه‌شنبه خیس» و «گیاهی در قرنطینه». بخش خودمختار اثر، یعنی مادیت کلمات بر کاغذ، طرح‌بندی، اندازه و نوع قلم دارای ویژگی نشاندار و ممیزی نیست و همچنان خودمختار عمل می‌کند و در ساخت دلالت‌مند اثر نقشی ندارد. در نتیجه، از نظر نقطه کانونی اول، از میان عناصر مادی این اثر فقط طرح روی جلد و نام و نوع نگارش نام کتاب، غیرخودمختار به‌شمار می‌آید.

نوع قلمی که برای نام کتاب در طرح روی جلد انتخاب شده، به حالتی است که گویا نوشته‌ها به همراه تصویر یوزپلنگ در حال دویدن هستند. با ورود رنگ زرد یوزپلنگ به درون کلمه‌ها، تصویر روی جلد و نام کتاب با هم قرابت پیدا می‌کنند و اگر ارجاع بیرونی نام کتاب را به کسانی که دوشادوش نجدی زندگی می‌کرده‌اند - آن‌گونه که برخی منتقدان و حتی خود نویسنده در مصاحبه‌ای به آن اشاره کرده است - بپذیریم، پیرامتن کتاب را جزء متن به‌شمار نیاورده‌ایم. اما از آنجایی که تمام عناصر عینی و کل‌نگر ادبیات می‌توانند جزء متن به‌شمار آیند، غیردلالت‌مند به نظر می‌رسد که «یوزپلنگان» را خارج از بافت کتاب و با توجه به برداشت‌های شخصی تعبیر کنیم؛ آن‌گونه‌که خود نویسنده نیز یوزپلنگ را استعاره‌ای از نسل، نهاد، آرمان و کسانی دانسته است که «همانند نوع یوزپلنگ در آستانه

انقراض و مورد هجوم هستند». نجدی در پاسخ به علت نام‌گذاری کتاب می‌گوید یوزپلنگ «هر انسان آرمان‌خواهی» است که «در طول تاریخ به خاطر انسان دویده» (مصاحبه، ۱۳۷۶). البته گفته‌های نویسنده درباره اثر خود دارای اهمیت تحلیلی نیست؛ بلکه اندیشه نویسنده در چارچوب خود متن باید خوانش و تحلیل شود.

برخلاف این خوانش که نام کتاب را به جهان خارج از متن داستان ارجاع می‌دهد، برخی منتقدان به تفسیری خودارجاع از نام کتاب رسیده‌اند. مبنی بر اینکه منی که با «اسب» این همان شده، همان «مرتضی» ای است که «لا ل» مادرزاد است؛ همان «مرتضی» ای است که در «ترسی ارثی» «قفل» شده؛ همان «ملیحه و طاهر»ی است که سعیشان در رفع کمبود یا در رسیدن به یک آرزو راه به جایی نمی‌برد؛ و همه این‌ها «یوزپلنگانی» اهلی شده هستند که به سوی افقی تاریک با هم «دویده‌اند» و می‌دوند (تیره‌گل، ۱۳۸۳). این نوع تحلیل اگرچه تحلیلی خودارجاع است، فاقد پایه‌ای نظری است و تنها بوطیقای شناختی است که با امکاناتی که ارائه می‌دهد، می‌تواند برای این خوانش پایگاهی نظری ارائه دهد.

در این رویکرد، به دلیل تقسیم جهان متن بر دو بخش عینی (خودمختار) و کل‌نگر (غیرخودمختار) و تبدیل بخش خودمختار عینی به غیرخودمختار کل‌نگر به دلیل الزامات متنی، می‌توان بخش نخست را جزئی از بخش دوم دانست؛ یعنی پیرامتن را جزئی از متن. وقتی عناصر پیرامتن کارکردی آگاهانه دارند، هم در نقطه کانونی اول (بخش خودمختار) و هم در نقطه کانونی دوم (غیرخودمختار) بررسی می‌شوند که مشارکت خودآگاه خواننده از جمله «دانش، تجربه، حافظه و احساس» او (Stockwell, 2002: 136) باعث خوانش اثر می‌شود. در نتیجه، «یوزپلنگان» با توجه به ده داستان درون کتاب قابل خوانش خواهد بود و شخصیت‌هایی مانند طاهر، ملیحه، مرتضی، اسب قالان‌خان، پدر طاهر، سید و مرتضی، عروسک پارچه‌ای، دکتر مرادی و دیگر شخصیت‌های این داستان‌ها همان یوزپلنگانی هستند که با «من» راوی کتاب یا با «من» مخاطب دویده‌اند؛ چرا که انتخاب قلم نام کتاب، تلفیق رنگ تصویر و قلم و همچنین نشاندار بودن واژه «من» و «یوزپلنگ» بر جلد- که به‌مثابه عبارت اشاری کلیدی تلقی می‌شود- نشان‌دهنده همخوانی «من» و «یوزپلنگ» است؛ در واقع این «من» در «جهان متن»

به واسطه تکرار شخصیت‌ها و اتصال آن‌ها به واسطه ویژگی‌های مشترک، به مثابه یک من خودارجاع قابل تفسیر خواهد بود. در اینجا به طور مشخص نمی‌توان گفت این «من» راوی است یا مخاطب؛ زیرا نام کتاب یک جهان‌گفتمانی شامل یوزپلنگان را ایجاد می‌کند و این جهان‌گفتمانی به واسطه یک بند پیرو، جهانی دیگر را در خود درون‌گیری می‌کند؛ جهانی که شامل من و دیگرانی است که با من دویده‌اند. زمان فعل نشان می‌دهد کنشی از گذشته تا کنون ادامه داشته است، گویا این شخصیت‌ها از پیش بوده‌اند و تا هر لحظه‌ای که کتاب گشوده شود، همچنان وجود دارند. اما عبارت اشاره‌ای من به دلیل در دسترس نبودن برای مشارکان سخن (یعنی شخصیت‌های داستانی و مخاطب) به دو صورت قابل خوانش است: من هم می‌تواند به راوی و هم می‌تواند به مخاطب بازگردد. شخصیت‌هایی که از فضای زندگی راوی ساخته شده‌اند و همپای او دویده و این داستان‌ها را به وجود آورده‌اند؛ همچنین منی که به مخاطب برگردد و نشان‌دهنده شخصیت‌های داستانی باشد که در طول داستان قرار است همراه مخاطب بدون و به کشف و لذت‌های داستانی مخاطب کمک کنند.

در سنت تحلیل‌های زبان‌شناختی که متن به مثابه شیء تلقی می‌شد، بیشتر بر نقطه قانونی اول تکیه می‌شد. در رویکردهای جدید سبک‌شناختی نیز به جنبه‌های خوانشی و پویای ادبیات پرداخته می‌شود. اما بوطیقای شناختی از هر دو نقطه قانونی برای تحلیل ادبی استفاده می‌کند و نظریه جهان‌های متن یکی از شاخه‌های این رویکرد به‌شمار می‌رود که برای ارائه تحلیل کل‌نگر قابل استناد است. در این مجموعه داستان شخصیت‌هایی چون ملیحه و طاهر، که جزء اصلی‌ترین شخصیت‌های این جهان‌گفتمان هستند، باعث می‌شوند این جهان کلان به وجود آید. این شخصیت‌ها جهان‌گفتمانی این اثر را از زاویه دیدهای متفاوت و در تکه‌های جهانی متفاوت شکل می‌دهند و داستان‌ها را به هم مرتبط می‌کنند. گویی هر داستان به بخشی از زندگی طاهر و ملیحه و یا به بخشی از جهان این دو شخصیت مربوط است که گاهی هر دوی این شخصیت‌ها در این جهان کلان حاضرند، گاه فقط یکی از آن دو حضور دارد و گاهی هر دو غایب هستند. به نظر می‌رسد داستان‌هایی که با غیاب این عناصر جهان‌ساز شکل می‌گیرند، بخشی از جهان را نمایش می‌دهند که در نزدیکی طاهر و ملیحه، ولی

بدون آن‌ها روایت می‌شود و همان یوزپلنگانی هستند که همراه طاهر و ملیحه در داستان‌ها حضور دارند.

جهان‌گفتمان این کتاب براساس احساسات و باورهای شخصیت‌های داستان شکل می‌گیرد. ملیحه - شخصیتی که به آینده امید دارد و می‌خواهد دنیای خود را تغییر دهد - در همه داستان‌ها به دنبال ساختن جهان جدیدی است و از کودکی مرده (سپرده به زمین، ۷-۱۲) و یا عکس‌های فراموش شده (خاطرات پاره‌پاره دیروز، ۵۹-۶۷) زندگی جدیدی می‌سازد. در داستان اول، ملیحه و طاهر افرادی ناباور و ناپروا هستند؛ به واسطه ملیحه کودکی مرده را به فرزند قبول می‌کنند و آن را مانند درخت در خاک می‌کارند (نجدی، ۱۳۷۳: ۱۲)؛ بدین‌سان مرگ را به زندگی تبدیل می‌کنند و زندگی آن‌ها سرشار از امید می‌شود. جهان‌گفتمان این داستان و داستان‌های دیگر، به‌ظاهر با ناامیدی یا مرگ تمام می‌شود؛ اما در واقع به سنت‌ها خدشه وارد می‌کند. همین‌که کودک مرده‌ای باعث تداوم نسل شود، به‌گونه‌ای طنزآمیز سنت تداوم نسل را مورد تردید قرار می‌دهد. در داستان «شب سهراب‌کشان» هم سهراب و هم رستم بر پرده نقالی در آتش می‌سوزند، آن‌ها با تغییر داستان اساطیری به داستان امروزی که جدال به جای رستم و سهراب میان سید و مرتضی رخ می‌دهد. انتخاب مرتضی به‌عنوان فردی لال، به‌گونه‌ای شخصیت سهراب را که گویی لال بوده و خود را به پدر معرفی نکرده است، بازنگری می‌کند و به این ترتیب سنت پسرکشی و پدرکشی به صورتی طنزآمیز با جدال میان سید و مرتضی بازسازی و به‌سخره گرفته می‌شود (همان، ۴۶). در مجموع، می‌توان گفت جهان‌گفتمان این مجموعه موقعیت‌های پیش‌انگاشته را به تغییر یا بازنگری فرامی‌خواند:

در داستان اول، نقش کودک مرده که در پیش‌انگاشت مخاطب به پایان نسل اشاره دارد، به باور شخصیت‌های داستان مبنی بر عنصر تداوم نسل تغییر شکل می‌دهد. در داستان دوم، قاتل بودن مرتضی به‌مثابه پیش‌انگاشتی که قاتل مجرم و محکوم است، در باور ستوان و مخاطب مبنی بر مظلوم‌بودن قاتل در شرایطی خاص تغییر ایجاد می‌کند. در داستان سوم، دویدن اسب بسته‌شده به گاری به‌واسطه جابه‌جایی ضمیرها در متن، این باور را ایجاد می‌کند که انسان مانند اسب برای گذران زندگی و رسیدن به اهدافش می‌دود و از او بیگاری کشیده می‌شود. در داستان بعد، باورنکردن مرگ طاهر از سوی

پدر و ادغام مفهوم مرگ با یافتن پوتین در رودخانه، به بازنگری مقوله مرگ و زندگی می‌انجامد؛ چرا که طاهر در همه داستان‌ها حضور دارد: در برخی زندگی می‌کند و در برخی می‌میرد. گفتمان داستان بعد، به صورت تلفیق جدال رستم و سهراب با جدال نقال و مرتضی (لال) صورت می‌گیرد، با این تفاوت که داستان نقال و مرتضی برخلاف رستم و سهراب به مرگ هر دو منجر می‌شود. در داستان ششم، عروسکی با چشم‌های دکمه‌ای به مادر فاطمی تبدیل می‌شود و پیش‌انگاشت مرگ به باور بی‌مرگی تغییر می‌کند؛ چرا که عروسک در پیش‌انگاشت مخاطب حیات ندارد و مادر فاطمی هم مرده است، اما عروسک احساس دارد و حرف می‌زند؛ پس مادر فاطمی هم نمرده است. در داستان بعد، نقش تونل به محلی برای شناخت خود و بازیابی خاطرات تبدیل می‌شود؛ به همین دلیل دکتر مرادی در تونل خاطرات می‌میرد تا ذهن خود را بشناسد. در داستان هشتم، زندگی آدم‌ها به آلبوم عکس تبدیل می‌شود و این پیش‌انگاشت را نشان می‌دهد که زندگی امروز به خاطره‌ای برای فردا تبدیل می‌شود. در داستان بعد، نعش چتر به نعش طاهر تبدیل می‌شود و مثل فضای گفتمانی دیگر داستان‌ها، جای انسان و اشیاء عوض می‌شود. در داستان آخر نیز طاهر به گیاه تبدیل می‌شود و سپس او را قرنطینه می‌کنند. این رویداد با استفاده از پیش‌انگاشت مفهوم گیاه ساخته می‌شود و باور رواج بیماری در داستان شکل می‌گیرد تا طاهر مانند گیاه به قرنطینه فرستاده و در خود زندانی شود.

۲-۳. جهان متن

در لایه دوم، جهان متن قرار دارد و در آن فقط اطلاعاتی که بافت داستانی لازم را شکل می‌دهد، حضور دارد. «عناصر بافت در خلال پردازش گفتمان به زمینه مشترک تبدیل می‌شوند و زمینه مشترک خود در خلال پردازش تغییر می‌کنند (Stockwell, 2002: 137) و به مثابه مفهومی نو معرفی می‌شوند. همچنین مفاهیم کهنه به دلیل عدم کاربرد از رده خارج می‌شوند و در ورای بافت ضروری، مفهوم متن محوری مطرح می‌شود.

این نظریه بر «تحلیل جمله‌ها» متکی نیست؛ بلکه بر «تحلیل کل متن و جهان‌هایی که در ذهن خوانندگان ایجاد می‌کند» استوار است (Ibid). به این مفهوم که در این رویکرد

سازوکار شناختی، ابزاری برای درک «جهان متن» داستان تلقی می‌شود و فرایند شناختی درک «جهان متن» به واسطه ذهن مخاطب در چارچوب نظریه بوطیقای شناختی با تحلیلی خواننده‌محور صورت می‌گیرد. گفتمان زبان برآمده از این اندیشه است که جسم و ذهن جدایی‌ناپذیرند؛ بنابراین ما جهان را از خلال تجربه‌های خود درک می‌کنیم. ذهن ما دارای طرح‌واره‌ها و قاب‌هایی از این تجربه‌هاست. وقتی با موقعیت تجربه‌شده روبه‌رو می‌شویم، برای آن تجربه طرح‌واره‌ای می‌سازیم. انسان بازنمایی‌های ذهنی خود یا «جهان متنی» می‌سازد که بتواند هر تکه زبانی را که با آن روبه‌رو می‌شود، مفهوم‌سازی و درک کند (Govins, 2007: 2)؛ چگونگی شکل‌گیری و به‌کارگیری این مفهوم‌سازی‌ها را «جهان متن» می‌نامند. بخش‌هایی که جهان متن را شکل می‌دهند عبارت‌اند از: عناصر جهان‌ساز و گزاره‌های نقش‌گستر.

۱-۲-۳. عناصر جهان‌ساز^{۱۱}

عبارات اشاری^{۱۲} در حوزه زبان به ما اجازه می‌دهد به جهان و اشیاء پیرامون خود ارجاع دهیم. نقطه صفر به عباراتی مانند من، اینجا و اکنون اشاره دارد. در خلال هر گفتمان، هریک از مشارکان در جهان گفتمان آنچه را که نظریه جهان متن آن را «جهان متن» می‌نامد، به واسطه قرار دادن خود در این نقاط صفر در فرایند گفتمان به‌تصویر می‌کشند (Obregón Et. al., 2009: 244). این عبارات اشاری در نظریه جهان متن، عناصر جهان‌ساز نام دارند. این عناصر باعث ساختن پس‌زمینه در مقابل رویدادهای پیش‌زمینه متن می‌شوند و مرزهای زمانی و مکانی را در متن مشخص می‌کنند. مکان‌نماها، اسامی اشاره و فعل‌هایی که رویداد خاصی را نشان می‌دهند، از جمله این عناصر هستند. یکی دیگر از عناصر جهان‌ساز، مجریان یا شخصیت‌هایی هستند که مشارکان به آن‌ها اشاره می‌کنند و یا اشیاء پیرامون آن‌ها در هر موقعیت ارتباطی. به‌طور کلی، عناصر جهان‌ساز به چهار دسته تقسیم می‌شوند (Govins, 2007: 130) و بخشی از عناصر داستانی را تشکیل می‌دهند:

جدول ۱: عناصر جهان‌ساز

زمان	مکان	شخصیت‌ها	اشیاء
زمان صرفی فعل	قیدهای مکانی	گروه اسمی	گروه اسمی
نظام وجهی فعل‌ها	بندهای مکانی	ضمیرها	ضمیرها
قیدهای زمانی	گروه اسمی مکانی خاص		
بندهای قیدی			

(Stockwell, 2002: 137)

برای بررسی چگونگی عملکرد جهان‌سازها در متن و ذهن خواننده، به بررسی بند آغازین داستان «سپرده به زمین» می‌پردازیم.

طاهر آوازش را در حمام تمام کرد و به صدای آب گوش داد. آب را نگاه کرد که از پوست آویزان بازوهای لاغرش با دانه‌های تند پایین می‌رفت. بوی صابون از موهایش می‌ریخت. هوای مه‌شده‌ای دور سر پیرمرد می‌پیچید. آب طاهر را بغل کرده بود. وقتی که حوله را روی شانه‌هایش انداخت احساس کرد کمی از پیری تنش به آن حوله بلند و سرخ چسبیده است و اریس پاهایش اصلاً درد نمی‌کند. صورتش را هم در حوله فرو برد و آن قدر کنار در حمام ایستاد تا بالاخره سردش شد. خودش را به آینه اتاق رساند و دید که بله، عواقباً پیر شده است (نجدی، ۱۳۷۳: ۷).

جدول ۲: عناصر جهان‌ساز در بند اول داستان «سپرده به زمین»

زمان	مکان	شخصیت‌ها	اشیاء
زمان گذشته	حمام	طاهر	آب، پوست
وجه استمراری (می)	روی شانه‌هایش		بازو، صابون
وقتی که ...	دور سر		موها، هوا
زمان حال (است)	به حوله بلند و سرخ		سر، پیری
زمان حال (درد نمی‌کند)	در حوله		در، واریس
آن قدر	کنار در		پاها
بالاخره			صورت
گذشته کامل (شده است)			آینه، اتاق

عناصر جهان‌ساز هر گفتمان، مرزهای مکانی جهان متن را مشخص، و وقوع گفتمان را در مکانی خیالی یا واقعی امکان‌پذیر می‌کند. مکان‌نمایی مانند اینجا و آنجا و همچنین قیدهای مکانی، همه به ساخت مکان گفتمانی داستان کمک می‌کند. در داستان «سپرده به زمین» داستان از فضای حمام آغاز و با فضای بالکن تمام می‌شود. معمولاً لاً بند آغازین هر داستان، موضوع آن را می‌سازد و در این بند، جهان‌سازهای اصلی داستان شکل می‌گیرد: شخصیت داستانی طاهر در مکانی به نام حمام در زمان گذشته شیئی به نام اندام خود را بازمی‌شناسد و آن را پیر می‌یابد. براساس دانش مکانی مخاطب، همان‌گونه که در متن نیز توصیف می‌شود، طاهر در حمام تن خود را کشف می‌کند و در نتیجه متوجه از دست رفتن زمان می‌شود. در اینجا نشانه مکانی به نشانه زمانی منجر می‌شود؛ البته میان تجربه درک مکانی و زمانی انسان از محیط پیرامون پیوندی وجود دارد که به ساخت بافت منجر می‌شود. در بند اول داستان پس از به‌کار رفتن افعال کنشی بسیار، بند با یک فعل ربطی «شد» به پایان می‌رسد و سردی و پیری را به طاهر نسبت می‌دهد. اما داستان در بالکن تمام می‌شود؛ بالکن برخلاف حمام که محیطی بسته و بخارآلود است، محیطی باز و خارج از فضای خانه ولی متصل به آن است. در نتیجه، می‌توان شاخص‌های مکانی داستان را همسو با شکل‌گیری روایت قرار داد؛ چنان‌که در ابتدای داستان، طاهر سعی در کشف خود دارد و در پایان، پس از کاشتن کودک مرده به‌مثابه درختی در خاک برای تداوم نسلش، به قطار به‌مثابه آینده‌ای دور نگاه می‌کند؛ درحالی‌که در بالکن خانه‌اش ایستاده است. به این ترتیب، ساخت روایی داستان بر حول نشانه‌های مکانی و زمانی و شخصیت‌ها و همچنین اشیائی که فضای داستان را می‌سازند، شکل می‌گیرد.

۲-۲-۳. گزاره‌های نقش‌گستر^{۱۳}

این عناصر باعث حرکت روایت یا پویایی درون جهان متن می‌شوند و شامل فعل‌هایی هستند که شخصیت‌ها را در مقابل یکدیگر و در برابر اشیاء پیرامونشان در صحنه‌ای توصیف می‌کنند، کنشی را به تصویر می‌کشند و یا بحثی را مطرح می‌کنند و در نتیجه باعث

ساخته شدن حالت‌ها، کنش‌ها، رویدادها و فرایندها، و هر استدلال و اسناد مرتبط با اشیاء و شخصیت‌ها در جهان متن می‌شوند (Govins, 2007: 132). به باور استاک‌ول، نقش گسترها به انواعی از جمله روایی، توصیفی، گفتمانی و دستوری تقسیم می‌شوند و هر کدام دارای نوع اسناد، کارکرد و کارگفت خاصی هستند. انواع متن، نوع اسناد هر کدام، کارکرد هر یک از انواع متن و نیز کارگفت‌هایشان در جدول زیر مشاهده می‌شود:

جدول ۳: گزاره‌های نقش گستر

نوع متن	نوع اسناد	کارکرد	کارگفت
روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش، برشمردن
توصیفی:			
صحنه ^{۱۴}	حالت	صحنه گستر	توصیف صحنه
شخص	حالت، وصفی	شخص گستر	توصیف شخصیت
روال عادی ^{۱۵}	عادتی ^{۱۶}	عادت گستر ^{۱۷}	توصیف عادت
گفتمانی ^{۱۸}	ربطی	موضوع گستر ^{۱۹}	فرض، نتیجه
دستوری ^{۲۰}	امری	هدف گستر	درخواست، فرمان

(Stockwell, 2002: 138)

در بند اول داستان «سپرده به زمین»، نقش گزاره‌های نقش گستر برای ساخت جهان متن ترسیم می‌شود. این گزاره‌ها به ساخت پیرنگ کمک می‌کنند و در آخر به توصیف شخصیت و صحنه می‌پردازند. در جدول شماره چهار، نخست با فعل‌های کنشی روبه‌رویم که کارگفت آن‌ها گزارش، و کارکردشان گسترش پیرنگ داستان و ایجاد روایت است. البته برای توصیف صحنه، برخی گزاره‌ها در متن به صورت عبارات وصفی یا اضافی درونه‌گیری شده‌اند و حالت صحنه را توصیف می‌کنند. برای مثال، بوی صابون این جمله را نشان می‌دهد که صابون بو دارد یا هوای مه‌شده که نشان می‌دهد حمام بخار (مه) گرفته است. سپس در جمله‌های بعدی، فعل‌های حسی یا رابطه‌ای به شکل دهی داستان ادامه می‌دهند و به توصیف شخصیت و صحنه کمک می‌کنند.

جدول ۴: گزاره‌های نقش گستر

جمله	نوع متن	نوع اسناد	کارکرد	کارگفت
طاهر ← آوازش را در حمام تمام کرد.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← به صدای آب گوش داد.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← آب را نگاه کرد.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
(آب) از پوست طاهر ↓ با دانه‌های تند پایین می‌رفت.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← پوست بازوهای لاغرش آویزان است (دروانه‌گیری).	توصیفی	وصفی	شخص گستر	توصیف شخصیت
بوی صابون ← از موهایش می‌ریخت.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
صابون بودار است (دروانه‌گیری).	گفتمانی	ربطی	موضوع گستر	نتیجه
هوای مه‌شده‌ای ← دور سر پیرمرد می‌پیچید.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
هوای (حمام) مه‌شده است (دروانه‌گیری).	توصیفی	حالت	صحنه گستر	توصیف صحنه
آب ← طاهر را بغل کرده بود.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← حوله را روی شانیه‌هایش انداخت.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← احساس کرد که پیری تنش ← به آن حوله ↓ چسبیده است.	گفتمانی	ربطی	موضوع گستر	نتیجه
حوله بلند و سرخ است (دروانه‌گیری).	توصیفی	حالت	صحنه گستر	توصیف صحنه
و واریس پاهایش ← آلاً درد نمی‌کند.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش

پاهایش واریس دارد (درونه گیری).	توصیفی	وصفی	شخص گستر	توصیف شخصیت
طاهر ← صورتش را در حوله فرو برد.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
و آن قدر کنار در حمام ایستاد.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← بالاخره سردش شد.	توصیفی	وصفی	شخص گستر	توصیف شخصیت
طاهر ← خودش را به آینه اتاق رساند.	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
اتاق آینه دارد (درونه گیری).	توصیفی	حالت	صحنه گستر	توصیف صحنه
طاهر ← دید که	روایی	کنشی	پیرنگ گستر	گزارش
طاهر ← آ پیر شده است.	توصیفی	وصفی	شخص گستر	توصیف شخصیت

گزاره‌های نقش گستر باعث پویایی متن و حرکت آن به سمت جلو می‌شوند. متن به واسطه عناصر جهان‌ساز، که به نوعی عناصر داستانی هستند، و گزاره‌های نقش گستر، که روایت داستانی را پیش می‌برند، ساخته می‌شود و از لحاظ زبانی دارای ویژگی‌های منحصر به خود می‌شود. ولی ویژگی‌های اندیشگانی متن با توجه به نوع جهان گفتمانی و جهان‌های زیرشمول شکل می‌گیرد.

۳-۳. جهان‌های زیرشمول

در هر گفتمانی تغییر از فضایی به فضای دیگر رخ می‌دهد. برای مثال، می‌توانیم در زمان حال به آنچه در گذشته رخ داده است یا در آینده رخ می‌دهد، اشاره کنیم؛ یعنی با فلش‌بک (عقب‌رفت) باعث شویم جهان زیرشمول متعلق به گذشته یا آینده در زمان کنونی شکل بگیرد. کمتر می‌توان جهانی ساخت که فقط از یک جهان شکل گرفته باشد؛ همان‌طور که

در مثال ذکرشده از داستان «سپرده به زمین» زمان‌های گذشته، حال و حال کامل به‌کار رفته بود.

به عقیده ورث (۱۹۹۹)، باورها و دیدگاه‌هایی که شخصیت‌ها در جهان متن اتخاذ می‌کنند، جهان‌های زیرشمول را بر سه دسته عبارات اشاری، نگرشی و معرفت‌شناختی تقسیم می‌کنند (Ibid, 140). النا سمینو و گوینز این جهان‌ها را جهان‌های وجهی^{۲۱} می‌نامند. دسته نخست سازه وجه تصمیمی^{۲۲} است که درجه اجبار را به‌واسطه فعل‌های وجهی مانند توانستن، بایستن و غیره بیان می‌کند و جهان‌های وجهی تصمیمی را می‌سازد. سازه وجهی آرزویی^{۲۳} برای بیان آرزو و خواسته مطرح می‌شود که به‌واسطه فعل‌هایی مانند خواستن، آرزو کردن و غیره برانگیخته می‌شود و جهان وجهی آرزویی را می‌سازد. در پایان، سازه وجهی معرفت‌شناختی است که دانش مشارکان و باورهای آن‌ها را به‌واسطه فعل‌هایی مانند دانستن، فرض کردن، باور داشتن و غیره نشان می‌دهد و جهان وجهی معرفت‌شناختی را می‌سازد (Govins, 2007: 132). اما استاکول (۲۰۰۲) و ورث (۱۹۹۹) تقسیم‌بندی دیگری ارائه می‌دهند که مبنی بر آن، می‌توان جهان‌های زیرشمول اشاری، نگرشی و معرفت‌شناختی را برشمرد:

۱-۳-۳. جهان‌های زیرشمول عبارات اشاری^{۲۴}

این جهان شامل عقب‌رفت (فلش‌بک) یا جلورفت (فلش‌فوروارد) و یا هر نوع عزیمت از موقعیت کنونی به موقعیت دیگر است. تغییر جهان‌های عبارات اشاری مستلزم تنوع یک یا چند عنصر جهللو است که معمولاً این تغییر در زمان و یا مکان رخ می‌دهد (Stockwell, 2002: 140). جهانی که در نقل‌قول مستقیم بیان می‌شود تا زمانی که از گفتمان پیرامون متمایز است، جهان زیرشمول است. این جهان اغلب شامل تغییر از سوم شخص به اول شخص یا دوم شخص، واژگونی فاصله دور- نزدیک و دیگر مشخصه‌هایی است که از لحاظ اشاری در روایت گوینده مرکز قرار دارد. برای مثال، در داستان «روز اسب‌ریزی» (نجدی، ۱۳۷۳: ۲۱)، شخصیت اصلی گاهی اول شخص است و گاه سوم شخص. زمانی که شخصیت داستان به صورت اول شخص به‌کار می‌رود، توصیف‌هایی که نشان‌دهنده ماهیت اوست بازگو می‌شود و زمانی که به صورت سوم شخص است، کلمه

اسب برای نشان دادن هویت به صورت مستقیم بیان می‌شود. در پایان‌بندی داستان، شخصیت اصلی بین من و اسب در نوسان است و این خود جهانی زیرشمول تلقی می‌شود:

پاکار سوراخ‌های دولول را به طرف صورت اسب گرفت. صدایی مثل باران به طرف اصطبل آمد. بین سقف و شانه‌های اسب پر از ابر شد... به طرف دخترش رفت. ابر از شانه تا روی دست‌های من پایین آمده بود (همان، ۲۴).

داستان «روز اسب‌ریزی» بسیار مورد انتقاد واقع شده است؛ از جمله صدیقی (۱۳۸۸) آن را به‌عنوان یکی از داستان‌های مبهم مثال زده است. داستان با همین شگرد به پایان می‌رسد: «اسب دیگر نمی‌توانست بدون گاری بایستد یا راه برود. من دیگر نمی‌توانستم... اسب... من... اسب...». در این جهان زیرشمول، یک‌بار شخصیت داستان از فاصله‌ای نزدیک با راوی دیده می‌شود و به من تبدیل می‌شود و یک‌بار از فاصله‌ای دور که به او تبدیل می‌شود. دو نگاه متفاوت راوی به یک شخصیت، باعث می‌شود دو جهان مختلف را در یک جهان کلی‌تر به این صورت درونه‌گیری کند: شخصیت یک‌بار از زاویه دید من نگاه می‌شود و یک‌بار از زاویه دید دیگری و داستان با دو زاویه دید موازی روایت می‌شود. به این ترتیب، در جهان زیرشمول قیاس میان انسان و اسب صورت می‌گیرد و هر آنچه برای اسب در داستان رخ می‌دهد، در جهان زیرشمول برای انسانی که همچون اسب در نظر گرفته می‌شود نیز رخ می‌دهد. استثمار اسب به‌گونه‌ای به استثمار انسان در روابط روزمره‌اش به صورت غیرمستقیم نسبت داده می‌شود. این شگرد روایی که فقط به‌واسطه نظریه جهان متن قابل تبیین است، یکی از ممیزه‌های سبک روایی نجدی است که در بیشتر داستان‌ها به‌گونه‌ای جلوه‌گر است.

چرخش حرکتی میان انسان و اشیاء در داستان «تاریکی در پوتین» نیز رخ می‌دهد؛ به این‌گونه که دنیای تاریک طاهر در جهان زیرشمول همانند دنیای تاریک درون پوتین فرض می‌شود و رابطه طاهر و پوتین به‌واسطه غرق شدن هر دو در رودخانه شکل می‌گیرد (نجدی، ۱۳۷۳: ۲۹-۳۳). همچنین در داستان «شب سهراب‌کشان» به صورت درگینه‌ی جهان رستم و سهراب در داستان مرتضی و ایجاد عقب‌رفت مکانی برای ایجاد فاصله‌گذاری در کنش و ایجاد جهان زیرشمولی، که پایان‌بندی روایت اصلی را تحت تأثیر جهان زیرشمول

رستم و سهراب قرار می‌دهد، مشخص می‌شود؛ با این تفاوت که پایان‌بندی جهان مرتضی و سید با داستان حماسی رستم و سهراب متفاوت است و شاید به دلیل تفاوت رابطه دو شخصیت گفتمانی با یکدیگر باشد.

جهان‌های زیرشمول بر اثر درونه‌گیری هر فعالیتی در گذشته شکل می‌گیرد؛ از جمله صفت مفعولی که باعث ایجاد عقب‌رفت (فلش‌بک) می‌شود یا به کارگیری جمله پیرو برای ایجاد فاصله‌گذاری در کنش و پدید آوردن جهان زیرشمول. اما در روایتی که به صورت گزارشی ارائه می‌شود، از آنجایی که با جهان متن کنونی به مثابه بخشی از صدای روایت در نظر گرفته می‌شود، جهان زیرمتن انگیزته نخواهد بود (Stockwell, 2002: 140).

کاربرد نقل قول مستقیم به جای نقل قول غیرمستقیم، جهان زیرشمول به شمار می‌آید که از آن جمله می‌توان نمونه‌ای از داستان «سپرده به زمین» را مثال زد که در آن طاهر به ملیحه می‌گوید: «چی رو ببینی؟ یه بچه‌س دیگه.» (نجدی، ۱۳۷۳: ۱۰). در به کارگیری نقل قول مستقیم، مخاطب می‌تواند وارد جهان زیرشمول شود؛ اما در صورت به کار رفتن همین جمله به صورت نقل قول غیرمستقیم این امکان از مخاطب گرفته می‌شود: «طاهر به ملیحه گفت که چه چیز را می‌خواهی ببینی.» در این نقل قول گزارش‌گونه مخاطب نمی‌تواند به جهان زیرشمول وارد شود و در سطح روایت باقی می‌ماند. اما در نقل قول اول، طاهر که سوم شخص است، گفتار خود را به صورت اول شخص بیان می‌کند و خواننده را به خود نزدیک می‌کند. در مثالی دیگر، می‌توان به داستان «مرا بفرستید به تونل» اشاره کرد که در آن به دلیل کاربرد نقل قول مستقیم، سوم شخص به اول شخص جمع تبدیل می‌شود و برخی جهان‌های زیرشمول شکل می‌گیرد که خواننده را به شخصیت اصلی داستان نزدیک‌تر می‌کند: «دکتر گفت: همه ما توی کله خودمان دفن شده‌ایم!» (همان، ۵۶).

از مهم‌ترین ویژگی‌های سبکی نجدی، استفاده از امکانات جهان‌های زیرشمول عبارات اشاری است؛ به این صورت که با عقب و جلو کردن زمان و مکان و گاهی ضمائر، به ایجاد جهان‌های داستانی نو دست می‌زند. برای مثال در داستان «سپرده به زمین» در بخشی از داستان که ملیحه خطاب به طاهر می‌گوید «به بیرون از خانه سرکی بکش»، کلمه

«بیرون» حواس طاهر را به خاطره‌ای در گذشته می‌برد؛ اما این خاطره از زبان راوی به صورت سوم شخص بیان می‌شود:

اتاق آن‌ها، بالکنی رو به تنها خیابان سنگفرش دهکده داشت که صدای قطار هفته‌ای دو بار از آن بالا می‌آمد، از پنجره می‌گذشت و روی تکه شکسته‌ای از گچ‌بری‌های سقف تمام می‌شد. روزهایی که طاهر دل و دماغ نداشت که روزنامه‌های قدیمی را بخواند و بوی کاغذ کهنه حالش را به هم می‌زد و ملیحه دست و دلش نمی‌رفت که از لای دندان‌های مصنوعی آواز فراموش شده‌ای از «قمر» را بخواند، آن‌ها به بالکن می‌رفتند تا به صدای قطاری که هرگز دیده نمی‌شد گوش کنند.

- با تو هستم طاهر، ببین چه خبره؟ (همان، ۸).

در آخر این بند، ملیحه و طاهر و راوی هر سه فقط با جمله «با تو هستم طاهر، ببین چه خبره»، از فضای آن خاطره (عقب‌رفت) بیرون می‌آیند. این خاطره که یک جهان زیرشمول است، به ساخت بخشی از داستان می‌پردازد که شخصیت‌گستر و صحنه‌گستر است. درواقع، تغییر ضمیر اشاری و مکان روایی و همچنین زمان روایی با تغییر یک جهان به جهان دیگر رخ می‌دهد و روایت داستانی شکل می‌گیرد. در داستان «گیاهی در قرنطینه»، طاهر برای خدمت سربازی مجبور می‌شود به دکتر برود. دکتر با دیدن «قفلی درون گوشت کنفش متعجب می‌شود:

طاهر گفت: می‌تونم پیرهنمو بیارم پایین قربان؟

- این قدر بمن نگو قربان.

پنجره‌ای پر از گرمای تابستان پشت سرش بود که طاهر در تمام مدتی که... (همان، ۸۰).

در میان داستانی که هم اکنون طاهر روایت می‌کند، جهانی ایجاد می‌شود که جهان دیگری را در خود درون‌گیری می‌کند؛ آن جهان قفلی است که به گوشت طاهر وصل است و جهان درون‌گیری شده عقب‌رفتی است که علت حضور این قفل را نشان می‌دهد. در پایان بعد از جراحی قفل، طاهر به همان وضعیتی برمی‌گردد که قبل از نصب قفل داشت و به قرنطینه می‌رود. از این‌گونه نمونه‌ها در داستان‌ها بسیار یافت

می‌شود و درواقع، شگردی برای کشش بیشتر مخاطب برای خواندن متن و نزدیک کردن او به داستان است.

۲-۳-۳. جهان‌های زیرشمول نگرشی^{۲۵}

این جهان شامل جایگزینی آرزو، باور یا هدف مشارکان یا شخصیت‌ها به صورت جهان‌های آرزو، جهان‌های باور و جهان‌های هدف است. جهان‌های نگرشی بر پایه آرزو به‌واسطه گزاره‌هایی مانند خواستن، آرزو کردن، خواب دیدن، رؤیا دیدن و مفاهیم مشابه ایجاد می‌شود. جهان‌های باور به‌واسطه گزاره‌هایی مانند باور کردن، دانستن و فکر کردن معرفی می‌شود. جهان‌های هدف به قصد بیان‌شده مشارکان و شخصیت‌ها مربوط است بدون در نظر گرفتن کنشی که انجام می‌دهند؛ مانند قول دادن، تهدید کردن، عرضه کردن و درخواست کردن (Stockwell, 2002: 140). شاید بتوان نوع دیگری از جهان‌های زیرشمول نگرشی را به انواع قبل اضافه کرد و آن، به‌کار بردن برخی کلمات به‌ظاهر نامرتبط است که در بافت داستان، گره ارتباطی آن کلمات با کلمه‌های دیگر متن ایجاد می‌شود. کلمه‌هایی که به دلیل نوع همنشینی، نوع نگرش شخصیت داستان را نشان می‌دهند. اما از آنجایی که این ویژگی مختص شعر است و در داستان کمتر به‌کار رفته است، در این تقسیم‌بندی پیشتر لحاظ نشده بود.

مهم‌ترین ویژگی سبکی نجدی، بیان جهان‌های زیرشمول باوری، هدفی یا آرزو به‌واسطه کاربرد کلمه‌هایی است که ویژگی‌های خود را بر حوزه مقصد نگاشت می‌کنند؛ برای مثال: «گفت: من دیدمش، باد کرده بود، سیاه شده بود، یه بچه بود مادر، کوچولو بود. طاهر بازوی ملیحه را گرفت. پل و آن مرد و رودخانه دور زدند و از چشم‌های ملیحه رفتند.» (نجدی، ۱۳۷۳: ۹). در این بخش، راوی برای نشان دادن حالت روحی ملیحه بعد از شنیدن خبری درباره جسدی که متعلق به کودک کوچک بوده است، کلمه‌هایی مانند پل و مرد و رودخانه را که در یک حوزه مفهومی مشترک قرار ندارند، بر یک محور می‌نشانند؛ این باعث شکل‌گیری یک سناریو می‌شود: مردی روی پلی بر رودخانه ایستاده بود و آن مرد مانند رودخانه که همیشه در حال رفتن است، از مرکز ثقل داستان که چشم‌های ملیحه است، دور شد. رابطه مرد و چشم‌های ملیحه یک

جهان زیرشمول را شکل می‌دهد و نشان‌دهنده باور و احساس ملیحه نسبت به گفته آن مرد است. در واقع بدون اینکه در هیچ کجای داستان به طور مستقیم به بچه‌دار نشدن ملیحه اشاره شود، با استفاده از همین شگرد احساسات و باور او نشان داده می‌شود. استفاده از این جهان زیرشمول، باعث شده است برخی منتقدان زبان نجدی را شاعرانه و غیرداستانی و در نتیجه مبهم بدانند؛ اما با بررسی داستان او در چارچوب این نظریه، این ابهام از میان می‌رود و خوانش متن به صورتی نظام‌مند امکان‌پذیر می‌شود.

«ظاهر گفت: می‌خوای به دقه بنشینیم؟»

- کاش یکی از درخت‌ها پسر ظاهر بود (ملیحه فکر می‌کرد).» (همان، ۹).

در اینجا دوباره از همان شگرد استفاده شده است؛ به این ترتیب که درخت و پسر ظاهر بودن در ظاهر هیچ ارتباطی با یکدیگر ندارند؛ اما در این بافت باعث شکل دادن یک جهان زیرشمول نگری می‌شوند. گزاره فکر کردن در پراتز برای تأکید بر این شگرد آورده می‌شود که بخشی از جهان زیرشمول باور به‌شمار می‌رود و خود نشان‌دهنده نگرش ملیحه است و خواننده را از «جهان متن» داستان به جهان فکر ملیحه می‌برد.

در نمونه‌ای دیگر، می‌توان به داستان «مرا بفرستید به تونل» اشاره کرد:

روزی که جنازه‌اش را برای گرفتن جواز دفن به پزشکی قانونی به آن زیرزمین سفید بردند، در آسانسور با صدای گریه باز شد و چراغ‌های کامپیوتر غول‌آسایی هم که تمام دیوار زیرزمین را تا سقف پوشانده بود مثل چشم‌هایی بسیار گریسته، سرخ بود (همان، ۵۱).

در این بخش، نگرش راوی در قالب نگاشت حوزه مفهومی گریه بر صدای در آسانسور و سرخی رنگ چشم به دلیل گریه بر رنگ چراغ نشان داده می‌شود. جهان زیرشمول متن نشان می‌دهد اتفاق بدی افتاده است و این ناخوشایندی اتفاق در رنگ چراغ و صدای آسانسور انعکاس پیدا می‌کند تا به شخصیت‌های داستان برسد و جهان زیرشمول باور راوی را شکل دهد. در نهایت می‌توان گفت این نوع جهان زیرشمول شاخصه سبکی داستان‌های نجدی است که به‌وفور از آن در داستان‌هایش استفاده می‌کند.

۳-۳-۳. جهان‌های زیرشمول معرفت‌شناختی^{۲۶}

این جهان ابزاری است که نظریه جهان متن به واسطه آن ابعاد امکان و احتمال را تنظیم می‌کند. این جهان با سناریوهای موجود، فرضی، احتمالی و ممکن ساخته می‌شود (Werth, 1999: 216). جهان‌های فرضی به واسطه مشارکان و شخصیت‌هایی معرفی می‌شود که گزاره‌هایی مانند شاید، باید، ممکن، محتمل و غیره را به کار می‌برند. مفهوم جهان‌های معرفت‌شناختی (به همراه عبارات اشاری و نگرشی) می‌تواند حاوی تغییر در زمان، مکان، شخصیت و اشیاء باشد و همچنین حاوی همه بافتارهای جهان احتمالی که می‌تواند انگیزه شود. برای مثال، در داستان «مرا بفرستید به تونل» راوی برخلاف انتظار خواننده در جمله‌ای فعل نفی به کار می‌برد که از لحاظ منطق داستانی قابل خوانش است: «بعد از روشن شدن چراغ‌ها، آن‌ها به صدای ذهن از دست‌رفته مرتضی گوش دادند و مرتضی از لای پلک‌های نیمه‌بازش به آن‌ها نگاه نکرد.» (نجدی، ۱۳۷۳: ۵۶). به کار بردن فعل منفی این جهان زیرشمول را می‌سازد که مرتضی ممکن است زنده باشد، اما نه به صورت طبیعی؛ چرا که این انتظار در خواننده به واسطه عبارت قبل ایجاد می‌شود که مرتضی باید چشمش را باز کنولی راوی کاملاً برخلاف انتظاری که ایجاد می‌کند، جمله را تمام می‌کند و مرتضی چشمش را باز نمی‌کند.

در داستان «سه‌شنبه خیس» ملیحه در تصورات خود ظاهر را زنده می‌بیند و این جهان زیرشمول به واسطه کاربرد فعل نفی شکل می‌گیرد که برخلاف انتظار خواننده است: «آن‌ها پیاده شدند و راننده نتوانست برای چیزی که از اتومبیل بیرون می‌رفت، کلمه‌ای بهتر از تنهایی پیدا کند، همان‌طور که مردم پیاده‌رو نتوانستند بفهمند که مردی بی‌آنکه وجود داشته باشد، بازو به بازوی زنی، از کنارشان می‌گذرد.» (همان، ۷۳).

در پردازش جهان‌های متن و جهان‌های زیرشمول، مشارکان (و شخصیت‌ها) می‌توانند بین جهان‌ها حرکت کنند و این شگرد در داستان «شب سهراب‌کشان» که دو خط پیرنگ هم‌زمان دنبال می‌شود، به کار می‌رود و این دو خط در بخش‌هایی جایگزین هم می‌شوند تا اینکه داستان به اوج برسد. «هنوز فردوسی نتوانسته بود برود روی استخوان‌های درازکشیده‌اش دراز بکشد. در تمام این هزارسال او ندیده بود کسی مثل مرتضی لای بوته‌های تمشک، آن همه دلشوره بدود و بتواند بی‌هیچ صدایی آن همه داد

بکشد.» (همان، ۴۳). در این پاره‌گفتار، فردوسی از زمان گذشته و مرتضی در زمان کنونی داستان با هم برخورد می‌کنند. نتوانستن برای فردوسی، جهان زیرشمول معرفت‌شناختی او را نشان می‌دهد؛ مبنی بر اینکه فردوسی تصمیم نداشت بمیرد. نسبت دادن نتوانستن برای مرتضی از جنس دیگری است که به توانایی او بر داد کشیدن و نه تصمیم او اشاره دارد. مخاطب در خلال این جهان زیرشمول، درجه اطمینان خود را به یک موضوع از اطمینان کامل تا عدم اطمینان مطلق بیان می‌کند. فعل‌هایی مانند دانستن، اطمینان داشتن، گمان کردن و غیره و همچنین قیدهایی مانند شاید، احتمالاً، باید، مسلماً و غیره می‌توانند نشان‌دهنده درجه اطمینان شخصیت داستان نسبت به یک موضوع باشد.

در داستان «استخری پر از کابوس»، مرتضی در تعریف کردن جریان کشتن قو با استفاده از این جهان زیرشمولی، مظلومیتش را نشان می‌دهد:

من دست‌هایم را به طرف قو تکان دادم داد زدم نیا جلو، ترو خدا نیا جلو. ولی قوها انگار هیچی نمی‌شنفن یا فقط اون قو بود که چیزی نمی‌شنفلم. الا منو نمی‌دید. این بود که رفتم طرف قایق... حالا از بالش گرفته بودم یا از گردنش یادم نیامد. کشانده بودمش روی پام، اون قدر دست و پا زده بود که لباسم خیس خیس شد. هنوز هم پالتوم بوی نفت می‌دهد... (همان، ۱۹).

واژه «انگار» نشان می‌دهد مرتضی از بابت قوها اطمینان ندارد که آیا آن‌ها به‌واقع صدایش را شنیده‌اند یا نه. همچنین عبارت «یادم نیامد» نشان می‌دهد مرتضی در قتل تصمیم قبلی نداشته و حادثه ناخواسته و اتفاقی بوده است. باید گفت همه جهان‌های زیرشمول دارای مفاهیمی قابل دسترس برای مشارکان هستند؛ اما برخی فقط برای شخصیت‌های داستان در دسترس‌اند. برای مثال، مکالمه‌های رودرو از جهان‌هایی هستند که در دسترس مشارکان قرار دارند. دو مشارک در یک جهان مشترک زندگی می‌کنند و حقایقی را می‌گویند که در جهان گفتمان قابل دسترس است.

«ستوان گفت: با چی کشتیدش؟ با شما هستم!

مرتضی از پشت دود گفت: با پارو... فکر می‌کنم با پارو... نمی‌دانم.» (همان، ۱۸).

این بخش که به صورت گفت‌وگو میان دو مشارک سخن در یک جهان مشترک ایجاد می‌شود، برای شخصیت‌های داستانی و همچنین مخاطب در دسترس است و می‌تواند بی‌اطمینانی مرتضی را از کنش خود دریابد. برعکس، جهان متن می‌تواند فقط در دسترس شخصیت‌ها قرار بگیرد و مخاطب امکان ورود به جهان آن‌ها را نداشته باشد. گاهی دو شخصیت همدیگر را می‌بینند و خواننده نمی‌تواند در جریان دیدار آن‌ها با شرح جزئیات قرار بگیرد؛ زیرا خواننده و شخصیت‌ها در سطح دو جهان متفاوت قرار دارند؛ مانند مکالمه‌هایی که گزارش‌گونه هستند، مقایسه‌ها، فرض‌ها، یادداشت‌ها و غیره. برای مثال، مخاطب از احساس مرتضی هنگامی که دور استخر می‌دویده است، خبر ندارد؛ زیرا مرتضی هیچ‌جا احساسش را به ستوان بیان نمی‌کند.

گاهی جهان‌های متن شخصیت‌ها در داستان برای خودشان نیز در دسترس نیست و در اینجاست که شخصیت‌های داستان به دلیل نبود درک متقابل، به کنشی ناخواسته در داستان می‌رسند؛ مانند داستان «شب سهراب‌کشان» که مرتضی قصد دارد بقیه روایت رستم و سهراب را از زبان نقال بشنود، ولی نقال به قصد او پی نمی‌برد و در نتیجه جدال میان آن‌ها درمی‌گیرد و هر دو در آتش سوزی می‌میرند. در مقام خواننده باید همه این چشم‌اندازها را در نظر داشت؛ افزون بر بخش‌های مختلف داستان با یکدیگر و تحلیل آن‌ها وجود داشته باشد و بتوان به پیش‌زمینه‌سازی مسائل غایب در داستان پرداخت.

در نهایت باید گفت این سه جهان زیرشمول به همراه جهان متن و گفتمان بخش مهمی از ساخت و چگونگی شکل‌گیری جهان متن داستانی را نشان می‌دهند. برای شناخت کامل متن، باید به توصیف و تحلیل بخش‌بخش آن پرداخت تا اندیشه متن از خلال خود متن مشخص شود نه از راه گفته‌های خارج از متن یا سلیقه شخصی منتقدان. در نتیجه می‌توان جهان متن بیژن نجدی را در مجموعه داستان *یوزپلنگانی که با من دویده‌اند* از خلال رویکرد بوطیقای شناختی تجزیه و تحلیل کرد و دید که چگونه ده داستان این مجموعه در کنار هم جهان گفتمانی کلان‌تری ایجاد می‌کنند که تبیین‌کننده نام کتاب و همچنین باهم‌آیی داستان‌های این مجموعه است. داستان‌هایی که

بر شیء‌پنداری، مرگان‌اندیشی و چرخش هستی از خلال تغییر شخصیت‌ها، ضمیرها، کلمات به‌ظاهر نامرتبط و غیره- که جهان‌های زیرشمول داستانی را می‌سازند- دلالت می‌کنند.

نتیجه‌گیری

در بخش نخست مقاله، اهمیت بررسی متن از دیدگاه بوطیقای شناختی شرح داده شد و علت ناتوانی نظریه‌های ادبی از تحلیل خودارجاع و کامل متن بیان شد. در ادامه، نظریه جهان متن و عناصر سازنده آن برای گسترش متن ارائه شد و برای نشان دادن کارکرد این نظریه، جهان متن بیژن نجدی (۱۳۷۳) در کتاب *یوزپلنگانی که با من دویده‌اند* مورد بررسی قرار گرفت. نتیجه این بررسی نشان داد هر متنی در چارچوب نظریه جهان متن در سه لایه گفتمانی، متنی و جهان‌های زیرشمول بررسی می‌شود و تمام امکانات زبانی و مفهومی متن در این چارچوب قابل تبیین است. همچنین می‌توان گفت مهم‌ترین امتیاز بررسی متون ادبی با این نظریه، ارائه چارچوب نظری برای تحلیل مؤلف- خواننده‌محور است؛ چراکه نظریه جهان متن به بررسی متن براساس طرح‌واره‌ها و قاب‌های ذهنی مخاطب می‌پردازد.

در تحلیل داستان‌های نجدی در این مجموعه نشان داده شد که دلیل بدفهمی‌های موجود از داستان‌های او، نبود نظریه مناسب برای نقد ادبی بوده است؛ زیرا نام کتاب به صورت سنتی از میان نام یکی از داستان‌ها انتخاب نشده بود و نقش کلیدی و دلالت‌مند در تفسیر داستان داشت و دیگر اینکه آنچه مشخصه اصلی داستان‌های نجدی بود، استفاده از جهان‌های گفتمانی و جهان زیرشمول نگرشی و معرفتی برای ساختن داستان‌های زیرساختی تلقی شد. در متن داستان‌های نجدی، بعضی داستان‌ها در ظاهر روایت حضور نداشتند و با بررسی جهان گفتمان به‌مثابه باورها و پیش‌انگاشت‌ها و همچنین با استفاده از جهان‌های زیرشمول برای درونه‌گیری مفاهیم به صورت غیرمستقیم در متن، جهان‌های دیگر و داستان‌های زیرساختی دیگری شکل گرفتند و با داستان روساختی ادغام شدند. در نتیجه، در نظریه جهان متن می‌توان حضور جهان‌های

مختلف داستانی را بررسی کرد. این نظریه در زمینه بررسی دقیق همه عناصر متنی به کاررفته در اثر برای ساختن فضاهای زیرشمول جای پیشرفت و تکامل دارد.

پی‌نوشت‌ها

1. Geeraerts and Cuyckens
2. Reuven Tsur
3. Embodied
4. Text World
5. Texture
6. Text
7. Context
8. Discourse World
9. Werth
10. Paratext
11. World-Building Elements
12. Deixis
13. Function-Advancing Propositions
14. Scene
15. Routine
16. Habitual
17. Routine-Advancing
18. Discursive
19. Argument-Advancing
20. Instructive
21. Modal-Worlds
22. Deontic Modality
23. Boulomaic Modality
24. Deictic Sub-Worlds
25. Attitudinal Sub-Worlds
26. Epistemic Sub-Worlds

منابع

- تیره‌گل، ملیحه. (۱۳۸۳). *نگاهی از پشت باوان*. غرقة آخر. سال اول. ۱۳۸۹/۱۰/۱:
 < http://www.mtirehgo.com/archive/reviews/nadjdi.htm#_edn1 >
 - رستمی، فرشته و مسعود کشاورز. (۱۳۸۹). «ذهن و جریان آن در داستان‌های بیژن نجدی». *نشریه ادب و زبان*. دوره جدید. ش ۲۷. صص ۱۱۵-۱۳۸.

- صدیقی، علیرضا. (۱۳۸۸). «اسباب و صور ابهام در داستان‌های بیژن نجدی». *فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی*. ش ۱۲. صص ۱۴۳-۱۶۰.
- مصاحبه فرنگیس حبیبی با بیژن نجدی. (۱۳۷۶). *بررسی کتاب*. ش ۲۸.
- نجدی، بیژن. (۱۳۷۳). *یوزپلنگانی که با من دویده‌اند*. تهران: نشر مرکز.
- Brandt, Line and Per Aage Brandt. (2005). "Cognitive Poetics and Imagery". *European Journal of English Studies*. Vol. 9. No. 2. August. PP. 117-130.
- Freeman, Margaret H. (2000). "Poetry and the Scope of Metaphor: Toward a Cognitive Theory of Literature" in *Metaphor and Metonymy at the Crossroads: A Cognitive Perspective*. Ed. Antonio Barcelona. Berlin and New York: Mouton de Gruyter. PP. 253-281.
- Gavins, Joanna and Gerard Steen. (2003). *Cognitive Poetics in Practice*. London: Routledge.
- Gavins, Joanna. (2007). *Text World Theory: An Introduction*. Edinburgh University Press.
- Johnson, Mark. (1987). *The Body in the Mind*. Chicago: University of Chicago Press.
- Obregón, Phyllis Herrin de, Rocio Conde Garcia, Alicia Sierra Diaz. (2009). *Text World Theory in the EFL Reading Comprehension Classroom*. Memorials del v foro de Studios en Lenguas Internacional, Universidad Autónoma de Querétaro
- Stockwell, Peter. (2002). *Cognitive Poetics: An Introduction*. New York: Routledge.
- Werth, Paul. (1999). *Text Worlds: Representing Conceptual Space in Discourse*. London: Longman.
- Zlatev, Jordan. (2009). "Phenomenology and Cognitive Linguistics" in *Handbook on Phenomenology and Cognitive Science*. Ed. Shaun Gallagher and Dan Schmicking. Dordrecht: Springer. PP. 415-446.